

РЕШЕНИЕ

№ 3351

гр. София, 05.07.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 28.03.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **6097** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 156 и следващите от ДОПК вр. 197 и чл. 144, ал. 2 ДОПК.

Делото е образувано по жалбата на "С. индъстри" О. с ЕИК * - С., чрез управителя си, е против Решение № ПИ - 51/26. 07. 2010 г. на директора на ТД на Н. - С. -град, с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу действия на публичен изпълнител при същата дирекция, обективирани в Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 1453-00-3809#1 /05.03.2010г. с датат на съставяне 30.06.2010 г.

Иска се от съда да отмени решението и да постанови по същество отмяна на постановлението на публичния изпълнител, по подробно изложени съображения в жалбата и в писмена защита. Твърди се безспорна установеност на следните факти: наличие на публично задължение на дружеството в размер на 6 780,19 лв., за събирането на които е отправена Покана за доброволно плащане с дата 21.06.2010г.; съставен Протокол от 29.06.2010г. за проведен разговор между публичен изпълнител К Б и управителя на дружеството – г-жа П, която заявила, че ще погаси дължимата сума на вноски по 1000 лв. след внасяне на първа вноска от 2000 лв. „ в близките няколко дни или две седмици”, ако това не се случи ще се наложи запор на банковите сметки и последващите процедури”. Налагането на обезпечителни мерки с обжалваното постановление нарушавало споразумението по протокола, а действието било предприето и преди срока за доброволно изпълнение по поканата, с оглед на което се претендира предприемане на действието на публичния изпълнител по протокола без

намерение да го изпълни.

Ответникът - Д. на ТД на Н. С., чрез процесуален представител оспорва жалбата, и иска от съда да постанови отхвърлянето ѝ по мотивите, изложени в решението.

По делото са събрани доказателствата по административната преписка, не са правени искания за събиране на нови доказателства.

Съдът като съобрази становищата на страните, Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите на страните и съобрази относимите правни разпоредби, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

По фактите:

С обжалваното Решение №ПИИ -51 /26.07.2010г. е оставена без уважение жалбата по административен ред на дружеството против Постановление на публичен изпълнител при същата дирекция № 1453-00-3809#1 /30.06.2010 г., за наложени обезпечителни мерки, на основание чл.195,ал.1, чл. 200 вр. чл. 201-207 ДОПК, чрез запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление в търговските банки „О” и П”, връчено на 02.07.2010г. и на двете банки, видно от известия за доставяне на л. 22 от делото за връчване на запорни съобщения.

Като мотиви за издаване на постановлението се посочва затруднение при събирането на установеното и изискуемо публично вземане в размер 6 780,19 лв. за главница и лихви

В жалбата по административен ред са изтъкнати идентични на доводите пред съда за незаконосъобразност на действията на публичния изпълнител и предприемането им преди да изтече срока за доброволно плащане, предвид връчената на 28.06.2010 г. покана за доброволно плащане – на л. 27 от делото за същата сума. По поканата е определен срок за плащане 7 дни, без да се определя от кога тече.

В решението е прието ,че в конкретния случай, независимо, че постановлението е издадено на 30.06.2010г., запорните съобщения са получени от банките на, съответно запорът е наложен след изтичане на срока за доброволно плащане, като приема за датата на налагане на запорите по чл. 202, ал.3 ДОПК от деня на получаване на запорното съобщение. Също така се приема, че видно от съдържанието на жалбата, дружеството не разполагало с активи, които биха могли да послужат за обезпечаване на вземанията, налице била единствено готовност за погасяване на задълженията на вноски, отразена в Протокола от 29.06.2010. Приема се правилност и законосъобразност на действията на публичния изпълнител с издаването на оспореното постановление.

Решението на ответника е връчено на дружеството на 02.08.2010г., а жалбата до съда с дата 09.08.2010г. е подадена в срока за оспорване.

Правни изводи на съда:

С оглед на изложеното, съдът намира допустимост на съдебен контрол върху обжалваното решение в производство по чл.197,ал.2 ДОПК, тъй като с обжалваното по административен ред постановление, публичният изпълнител е наложил обезпечителна мярка.

На основание чл.144, ал.2 ДОПК, разпоредбите на глава осемнадесета от същия кодекс се прилагат и в производството по обжалване, уредени в други дялове на този кодекс, доколкото не е предвидено друго, от което следва и субсидиарна приложимост за правомощията на съда по чл.160 ДОПК да извърши цялостна служебна проверка на обжалвания акт.

Жалбата до съда е подадена в срока по чл.268,ал.1 ДОПК, от надлежна страна и срещу акт по смисъла на ал.1 от същата разпоредба, подлежащ на обжалване пред съд, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Съдът намира, че обжалваното Решение на директора на ТД на Н. – С. е издадено от компетентен орган и в кръга на предоставените му правомощия по чл.267, ал.1 ДОПК, като не са допуснати съществени нарушения на формата му или по процедурата по издаването му, обосноваващи основание за незаконосъобразност и обявяване на нищожността им.

По материалната му законосъобразност съдът намира следното:

Неправилна е преценката на органа за законосъобразност на действията на публичния изпълнител, тъй като не са обсъдени и съобразени с разпоредбите на чл. 182, ал.1 и чл. 221, ал.1 ДОПК, които определят момента, от който публичният изпълнител е допустимо да предприеме действия по принудително събиране на задължението.

Поканата от 21.06.2010г., връчена на дружеството на 28.06.2010г. е с правно основание чл. 182, ал.1 ДОПК и се определя 7 дневен срок за плащане, считано от датата на връчване.

Протоколът от 29.06.2010г., съдържащ намеренията на управителя на дружеството за плащане на задължението, макар и да не е посочено в него, представлява допустимо действие на публичния изпълнител по чл. 182,ал.2,т.1 ДОПК – след поканата публичният изпълнител може да уведоми длъжника по телефона и/или с посещение на място за последиците и възможните действия по събиране на задължението, в случай, че не изпълни доброволно задължението си в срок.

След изпращане на поканата за доброволно изпълнение по чл. 182,ал.1 ДОПК и неплащане в срок, каквото в случая е налице, публичният изпълнител е задължен да изпрати на длъжника съобщени, с което му дава 7-дневен срок за изпълнение и посочи в същото изпълнителното основание, номера на изпълнителното дело и вискателя и да съдържа предупреждение към длъжника, че ако в дадения му срок не изпълни задължението си, ще пристъпи към принудително изпълнение. Посоченото задължение е императивно установено по чл. 221,ал.1 и ал.2 ДОПК и преди да изпрати съобщение и изтече срока по него публичният изпълнител няма право да пристъпва към предвиденото по ал. 4 от същата разпоредба налагането на заповест. Заповестта по същата разпоредба се налага едновременно със съобщението за доброволно плащане.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки има за дата на изходящия номер 05.03.2010г., а дата при подписа издателя му е 30.06.2010г. Не се установява волеизявление за допусната фактическа грешка при поставяне на датата на изходящия му номер.

Дори и да се приеме, че постановлението е издадено след датата на издаване на

поканата за доброволно плащане, то същото не съставлява съобщение по смисъла на чл. 221, ал.1 ДОПК, тъй като не е спазен срока за издаването му – след изтичане на срока за доброволно плащане, няма предписаното съдържание по ал.2 от същия текст – посочване на изпълнителното дело и определяне на срок за плащане. Постановлението не е такова и по ал. 4 от същия текст, тъй като обезпечителните мерки следва да се наложат едновременно със съобщението, т.е. след като е изтекъл срокът за доброволно плащане, както предвижда ал.1 на чл.221 ДОПК.

Следва извод за основателност на доводите в жалбата и в писмената защита, за незаконосъобразност на действията на публичния изпълнител, тъй като са предприети преди да изтече срока за доброволно плащане по поканата по чл. 182, ал.1 ДОПК. В случая този срок изтича от датата на получаване на поканата – 28.06.2010г. и изтича 7 дни след тази дата, т.е. на 05.07.2010г. С оглед на това неправилни са изводите в решението на ответника, че налагането на запорите на търговските банки на 02.07.2010г. по време е след изтичане на срока за доброволно плащане по поканата.

Разпоредбата на чл.221, ал.1 ДОПК вр. ал. 5 от същата разпоредба въвежда изрично начало на производство по принудително изпълнение – след изтичане на срока за доброволно плащане, определен с поканата по чл.182, ал.1 ДОПК. В случая ако се приеме, че 7-дневния срок по същата разпоредба изтича от датата на издаване на поканата, то същият следва да е изтекъл в деня на връчването ѝ в конкретния случай, а допустимостта на същата дата да се предприемат действия по започване на принудителното изпълнение, обезсмисля предоставянето на възможност за доброволно изпълнение, каквато изрично е предвидена в закона.

Освен изложеното постановлението е немотивирано по смисъла на чл. 196, ал.1, т.3 ДОПК. Посочването само на формалните основания по чл. 195, ал.2 за извършване на обезпечението и буквално текста на правната норма, без да са изложени конкретни факти във връзка с това, които да могат да се проверят, не съставлява изпълнение на задължението за мотивиране на обезпечението по чл.196, ал.1, т. 3 ДОПК от фактическа страна. Така не може да се провери спазването на принципа за съразмерност между вземането и обезпечението по чл. 195, ал.7 ДОПК.

С оглед на изложеното, жалбата е основателна, и съдът следва да постанови отмяна на обжалваното решение и постановлението на публичния изпълнител, на основание чл.197, ал.3 ДОПК като издадено в нарушение на материалния закон.

С оглед изхода на делото и своевременно направено искане за разноски, съдът следва да присъди такива на жалбоподателя в размер на 50 лв. за държавна такса, като плащането на други разноски не е доказано - по представеното пълномощно на адвоката на л. 56 от делото не се съдържа уговорено и платено възнаграждение.

Водим от изложеното, Административен съд С. – град, Първо отделение, 12 състав,
РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ –51/ 26.07.2010г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № 1453-00-3809#1 /05.03.2010г. с дата на съставяне 30.06.2010 г. , на публичен изпълнител при същата дирекция, по жалба на "С. индъстри" О. с ЕИК *, със седалище С..

ОСЪЖДА директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С., от бюджета на дирекция ДА ЗАПЛАТИ на "С. индъстри" О. с ЕИК * - С., сумата от 50 (петдесет) лв. за разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, ПРЕПИСИ от същото да се изпратят на

страните.

Административен съдия: